

Vršovice 7.6.2009

Pozdrav: Milé děti, milé sestry, milí bratři, všechny vás vítám na setkání, při kterém budeme děkovat za to, že nás sem Pán Bůh pozval a je tu s námi.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Chci Tě vyvyšovat, můj Bože a králi, Tvému jménu dobrořečit navěky a navždy. Ž 145,1

Píseň: 220 Ó náš milý Bože

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že jsme dnes ráno směli vstát do nového dne, který jsi pro nás připravil. Děkujeme, že Ti smíme odevzdat jeden druhého, rodiče své děti, děti své rodiče, že smíme vědět, že to Ty nás bereš za ruku a vedeš nejen dnešním dnem.

Máme radost, že před námi otevíráš biblické příběhy. Že smíme slyšet o lidech jako my, kteří se ptali po Tobě, po Tvé vůli, hledali Tě, když byli zmatení a bezradní, děkovali, když poznávali, že Ty člověka neopouštíš a jsi s ním v každé chvíli.

Prosíme právě za tuto chvíli v našem sborovém společenství. Prosíme, abys naslouchal všem lidem, kteří k Tobě dnes volají po celém světě. Amen.

Čtení: Lk 17,11-19

Píseň: S 57

Text: 2Kr 5,14-17

Haleluja. Chvalte Hospodina za jeho bohatýrské činy, chvalte ho pro jeho nesmírnou velikost! Haleluja. Ž 150,2

Představte si, že máte na něco chuť. A víte, že maminka má doma určitě něco dobrého. Copak jí řeknete? „Prosím Tě, maminko, dáš mi něco dobrého?“ To se tak říká. A když to dostanete? Řeknete: „Děkuju“. To je přesně ono. To se tak dělá. Zdá se, že to přece každý ví. Že o tom nemusíme kdovíjak mluvit. A přece si to dnes připomeneme. Protože je dobré si pamatovat, slovo „Děkuju“.

Dnešní příběhy budou právě o tomto slovíčku. Kdysi žil jeden mocný vojevůdce. Jmenoval se Náman. Náman byl králův oblíbenec. Byl bohatý. Mohl mít všechno. A přece něco mít nemohl. Byl vážně nemocný - trpěl malomocenstvím. Lékaři se u něj střídali, ale nevěděli si rady.

Až jedna malá holčička, kterou Námanovi vojáci unesli z izraelského království přišla za Námanem: „Pane, u nás doma, v Izraeli, žije člověk,

který by vám pomohl. Je to Boží prorok Eliáša". Náman se zaradoval a hned poslal posla. Za kým myslíte? Ne, nebylo to za Eliášou, ale za svým pánem, králem Aramu.

A ten král vypravil posly, dal jim s sebou dary. Všichni byli zvyklí krále poslouchat, a tak si myslel, že stačí říct a jeho soused, král Izraele, všechno zařídí. Ale ten se jen chytil za hlavu: „Já přece uzdravovat neumím! Jak to mám udělat? Jak jen já mohu zařídit něco takového? Jak mohu vrátit život Námanovi?“

Na něco všichni zapomněli. Jakoby zapomněli, že když byli malí a něco potřebovali, přišli za maminkou nebo za tatínkem a pěkně poprosili. To se tak stává. Zapomínáme a máme pocit, že stačí poroučet.

Pomůže Eliáša – co myslíte? Já vám ukážu obrázek. Kdopak tam je? Náman – a raduje se. Má radost, že je znovu zdravý. Že může znovu žít. Nejdřív Eliášovi nevěřil, ale pak ho poslechl a ponořil se do Jordánu. A teď se raduje. A všichni kolem s ním. Ano, máme před sebou v našem příběhu zázračné uzdravení. Ale poslouvejte dál a uslyšíme ještě něco podivuhodnějšího. Věděli byste, co to bylo?

Náman poděkoval. Ten mocný vojevůdce, který byl zvyklý dávat rozkazy, ten přišel za Eliášou a řekl „Děkuju“. Eliášovi a především Pánu Bohu. Celý se změnil, Náman. Nejen, že už není nemocný, ale on je jiný člověk. Vzpomněl si, jak důležité je v životě děkovat.

A abychom si ten příběh lépe zapamatovali, naučíme se o něm písničku.

Zp 17

Tu hroznou nemocí, malomocenstvím, kterou trpěl vojevůdce Náman, trpěli i lidé mnohem později. Ani mnohem později ji lékaři neuměli vyléčit. Stále si s ní nikdo nevěděl rady, stále nikdo neuměl pomoci. Náman byl bohatý a se svou nemocí mohl zůstat doma. Ale ti chudí museli jít pryč, museli žít odděleně od ostatních, aby nikoho nenakazili. Byla to hrozná nemoc.

A tak, daleko od ostatních, žilo 10 nemocných mužů. Byl to smutný život. Devět z nich znalo biblické příběhy, vždyť také patřili do Božího lidu. A tak vyprávěli tomu desátému, který byl samařan, různé příběhy, které on neznal. Nejvíce se mu líbil právě příběh o Námanovi.

„Představte si, jak by to bylo krásné, kdyby se objevil někdo jako prorok Eliáša a pomohl nám tak, jako Eliáša kdysi Námanovi. Že bychom za ním přišli, on by nás poslal k Jordánu, my bychom se v něm umyli a byli

zdraví. To by byla radost!”

I těch 10 malomocných uslyšelo vyprávění o Ježíši z Nazareta. Ten putoval zemí, mluvil s lidmi, povzbuzoval je, napomínal a – uzdravoval. A když slyšeli, že půjde kolem vesnice, u které žili, běželi mu naproti a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi! Chceme zase žít! Chceme mezi lidmi, povídat si, smát se, pracovat, pomáhat.“

„Tak jděte, když tak moc chcete žít, tak žijte.“ A představte si, oni byli skutečně zdraví – jako Náman.

A teď se podívejte na tenhle obrázek. Co tam vidíte? Vzadu běží postavy. To jsou ti uzdravení. Už se těší domů, už se těší za svými, už se těší, jak jim budou povídat, jaká je to radost s nimi žít. Jenom – nezapomněli na něco? Co udělal Náman? Šel poděkovat.

Podívejte se, k Ježíšovi se vrátil zrovna ten, kterému Námanův příběh museli vyprávět. Dobře ho poslouchal. Dobře slyšel, že žít bez vděčnosti není život. A tak se vrátil, aby poděkoval.

S 189

Jsou to zvláštní příběhy, které jsme si vyprávěli. Zdají se zázračné a neskutečné. Někdy jim moc nerozumíme. Někdy se nám stává, že si pro tu podivnost nevšimneme těch nejdůležitějších zázraků, o kterých tyto příběhy mluví. O moudrosti života, o radosti, o vděčnosti a poděkování. O tom, že se to nemají učit jenom děti, ale i my – a snad právě my – dospělí.

A to si dnes můžeme odnést – možná nerozumíme, ale děkovat – to můžeme. Když se budeme učit děkovat – druhým a Pánu Bohu, změní se život nám i okolo nás. Vždyť právě pro ty, kdo umí děkovat, zaznívá Ježíšovo slovo: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“ Amen.

Zp 10

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. Fp 4,6

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude
srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Fp 4,7

Píseň: 485